

LBRIS

We know
books

LIVIU CHIFANE

EROI
DIN
ÎNTÂAMPLARE
III

MANUSCRISUL MISTERIOS

Pentru Cristina

CAPITOLUL 1

În mansardă era lumină ca într-o zi de vară. Doar frunzele galbene care se așezaseră pe geamul luminatorului anunțau un început de toamnă firavă. Ca de obicei, totul se afla în ordine, fiecare obiect la locul lui. Singurul detaliu nou care atrăgea atenția era un sac de box atârnat de tavan, într-o zonă acoperită de o mochetă mov confecționată dintr-un material dur. În dreptul sacului, peretele era acoperit de un autocolant înfățișând doi karatiști în poziții spectaculoase, alături de caractere japoneze așezate pe verticală.

Toate cele cinci perne erau ocupate. Rozi și Alfred erau îmbrăcați în kimonouri de karate pe care se zăreau aceleași caractere ca cele din spatele sacului, iar în jurul taliei erau încinși cu centuri albastre. Ceilalți purtau haine obișnuite de vară. În afară de rare mormăieli de nemulțumire, cei cinci erau învăluți într-o liniște apăsătoare. Doar dinspre fereastra rotundă din perețele mansardei se auzeau ciripeli alarmate. Din când în când, câte un fâlfâit de aripi anunța sosirea sau plecarea vreunei păsări.

Copiii nu păreau deranjați. În schimb, sarcina care îi ținea ocupați nu le dădea nicio satisfacție. Tincuța răsfoia o carte, având alături un teanc de volume groase, Rozi purta în brațe un laptop și lovea nervos mouse-ul cu degetul, strâmbând din buze, iar băieții își țineau

ochii lipiți de ecranele telefoanelor, ca niște miopi care încercă să distingă literele dintr-un cuvânt. Cum pernele erau așezate în cerc, între ele se afla o planșă mare din carton, pe care se zărea doar un titlu scris cu litere mari de tipar, în creion:

BREVIA

Pe neașteptate, Tincuța închise cartea cu zgomot și o așază deasupra celorlalte, oftând epuizată:

— Nici aici nu scrie nimic! În cărțile de istorie nu există date despre Cetatea Brevia. Era de așteptat. Este o cetate legendară. Nu avem decât numele unui cartier, rămășițele unor tunele și câteva povești despre care nimeni nu știe dacă sunt adevărate sau nu. Va trebui să ne descurcăm cu informațiile pe care le-am găsim pe internet. Ați mai descoperit ceva?

Nimeni nu îi răspunse. În schimb, Victor puse telefonul alături și exclamă nervos:

— Ce temă imposibilă! Dacă știam așa, alegeam altceva!

— Am încercat să schimb, dar domnul Dumitru a spus că e prea târziu, explică Darius, fără să își ia ochii din telefon.

— Prostii! se plânse Victor. Nici măcar nu știm cine a scris informațiile astea. Se vorbește despre tunele și comori ascunse. Cine o să ne creadă?

— Nu trebuie să ne creadă nimeni, se aprinse Rozi. Scriem și noi ce știm.

— Oricum, avem și articolul domnului Dumitru, spuse Darius. El știe că nu există date istorice și că este doar o legendă. Putem să punem în proiect ce informații

am găsit, adăugăm câteva poze și gata. Nu trebuie să ne mai batem capul.

— Am putea să mergem să ne uităm, propuse Tincuța. Poate aflăm mai multe lucruri.

— Unde? se miră Darius.

— La tunelele care există...

— Sunt doar niște hrube în care nu se află nimic. Au fost cercetate de arheologi, dar nu s-a descoperit niciun indiciu. Nici nu se știe sigur dacă aparțin cetății Brevia. Unii spun că sunt doar niște beciuri, explică Darius. Iar numele cartierului se poate referi și la râurile care treceau cândva pe acolo. A fost o pădure care se numea așa. În limba latină, *brevia* înseamnă vaduri. Uite! Am găsit un articol despre tunele. De fapt, sunt doar trei în cartier și arată mai mult a pivnițe...

— În fine! se ridică Rozi. Scriem ceva sau nu? Luni începe școala și noi încă nu am făcut proiectul la istorie. Mai sunt două zile. Măine avem alte treburi.

Darius, Victor și Tincuța o priviră nedumeriți, apoi, după câteva clipe, se relaxară, dându-și seama că era vorba despre ea și Alfred.

— Copii! le distrase Alfred atenția. Propun să mergem pe varianta legendei. Scriem ca și cum totul este adevărat, lipim poze cu tunelele, Victor desenează o cetate și gata. Ce spuneți?

— Dar nu o fac direct pe carton, protestă Victor. Desenez pe o foaie și o lipim.

— Foarte bine!

— Stați să ne schimbăm, anunță Rozi. M-am încins în kimono.

— Du-te tu prima, o îndemnă Alfred. Merg și eu după aceea.

— Bine! Dacă vrei să începeți, puteți să printați de pe laptop.

— Am înțeles. Ne descurcăm noi, o asigură Darius.

Se apucară de lucru. Tincuța începu să scrie cu un marker subțire pe carton informații pe care Darius și Alfred i le dictau, în timp ce Victor scoase din rucsacul său un caiet de schițe și un set de creioane speciale. Se uită o vreme pe telefon, apoi, ridicând ochii spre tavan, începu să își miște degetele de-a lungul foii albe. După o jumătate de oră, planșa era acoperită de scris și imagini, iar în mijloc se afla o frumoasă schiță ce înfățișa o cetate cu aspect medieval, înconjurată de un șanț cu apă. În colțul din dreapta jos al planșei, cei cinci își scriseseră numele. Tot ce lipsea era titlul proiectului.

— Dacă lăsăm doar „Brevia”?! propuse Alfred.

— E prea simplu, se împotrivi Tincuța.

— „Istoria Cetății Brevia”, încercă Victor.

— Ce istorie?! se opuse Rozi.

— Atunci „Legenda Cetății Brevia”, interveni și Darius.

— Cred că cel mai bine ar fi să punem titlul „Legendara Cetate Brevia”, concluzionă Tincuța.

Ceilalți se priviră o clipă pentru a se înțelege. Toată lumea fu de acord. Tincuța luă markerul și adăugă ultimul element al proiectului. Se declarară mulțumiți de rezultat. Rezemeră planșa de perete și își făcură câteva poze cu ea. Când terminară, coborâră din mansardă, își luară bicicletele și porniră spre parc.

CAPITOLUL 2

Era duminică dimineața, iar orașul încă se străduia să se dezmoștească din ițele somnului. O ceață subțire se ridica deasupra caselor și blocurilor, învăluind totul într-o înfrigurare aburindă. În mansardă era un du-te-vino păsăresc. În primăvara care trecuse, Piț își găsisse o pereche și ocupase cuibul din exterior. Apărură în curând opt pui, pe care îi hrăniră împreună până se făcură mari și învățară să zboare. Dintr-o dată, mansarda fu invadată de numeroase păsărele, care intrau, zburau prin toate ungherele, se așezau pe unde apucau. Pentru a scăpa de aglomerație, Rozi se văzu nevoită să le închidă ferestruica. O perioadă, puii se aliniau în fața acesteia, ciripind și ciugulind-o cu ciocurile, așteptând parcă să se deschidă. Până la urmă, se văzură nevoiți să își caute adăpost în împrejurimi. Un singur pui rămase acolo, refuzând să părăsească pervazul. Făcându-i-se milă, Rozi îi deschise ferestruica și îl lăsă să ocupe cuibul din interior. După o vreme, însă, acesta își aduse o parteneră. Deveniră foarte agitați, cărând tot felul de obiecte în cuib și vociferând întruna. Rozi plănua să le mute și lor cuibul în exterior, însă încă nu se îndurase să acționeze și nici nu găsisse momentul potrivit. Antrenamentele de karate îi ocupau foarte mult timp.

Ideea fusese a lui Alfred. O vreme, după ce ajutaseră la arestarea Marelui Gândac, aveau adesea impresia că

cineva îi urmărește. Își luaseră măsuri de precauție, așa cum îi sfătuiseră Octav, care le spusese că unii copii nu se bucurau deloc de faptul că hackerul fusese prins. Cum nu cunoșteau detalii ale anchetei, cei cinci nu știau exact de cine să se ferească. Erau mai tot timpul în alertă și tresăreau la cel mai mic incident neobișnuit. La început, merseseră toți cinci la antrenamente, dar Darius, Victor și Tincuța renunțaseră după câteva ședințe, plângându-se de exercițiile prea obositoare. Alfred și Rozi, în schimb, își descoperiseră o adevărată pasiune pentru karate și pentru cultura artelor marțiale, antrenându-se și studiind cu mare plăcere. În doar șase luni, obținuseră centura albastră și se pregăteau intens pentru examenul următoarei centuri.

În acea dimineață de duminică, ea și Alfred se aflau deja în mansardă și executau tehnici diferite. Se mișcau amândoi în același timp, cu trupurile încordate, numărând fiecare mișcare:

— Ichi, ni, san, shi, go, roku, shichi, hachi, ku, juu...

La marginea mochetei, așezaseră un cronometru electronic alb cu cifre roșii, care, atunci când ajunse la 30 de minute, începu să țiuie strident, ca o alarmă de incendiu. Cei doi se salutară, față în față, ducând pumnii strânși în lateral și aplecând ușor capetele. Când ieși de pe mocheta, Rozi începu să țopăie până la cronometru. Îl opri repede, apoi luă o sticlă de apă și bău cu sete. Alfred se așeză pe o pernă, ștergându-și gâtul de sudoare cu un prosop.

— Te mai doare cotul? o întrebă el pe Rozi.

— Puțin, răspunse ea, în timp ce își aduna părul în palme, cu elasticul între dinți.

— Am observat.

— De unde?

— Când duci brațul înainte, nu pui forță și nu îl întinzi până la capăt.

Rozi nu îi răspunse. Se lăsă și ea pe o pernă, răsufând ușurată.

— Facem kata când se termină pauza! îl anunță ea, fără să îl privească.

— Desigur, o aprobă Alfred puțin ironic.

— Dă-mi telefonul!

— De ce?

— Ca să mă mai uit puțin la filmulețul de la sempai Dan.

— Nu l-ai văzut de atâtea ori? Nu știi mișcările pe de rost?

— Ba da, dar vreau să mă mai uit o dată. Ai ceva împotriva?

— Nu, se apăra Alfred.

Se ridică, făcând câteva mișcări de dezmoțire. Scoase telefonul dintr-o geantă sport și i-l aduse lui Rozi.

— Mulțumesc! spuse ea, zâmbindu-i. Deschise telefonul și imediat exclamă: A! Ți-a scris Monica.

— Bine, îi răspunse Alfred fără prea mult interes, ducându-și palmele la ceafă.

— Te întreabă dacă ieși diseară în parc.

— Bine.

— Nu îi răspunzi?

- Îi scriu eu mai târziu.
- Și dacă se supără?
- Nu se supără. Știe că mă antrenez.
- Îți place să te joci așa cu sentimentele ei?
- Nu mă joc, spuse Alfred îndreptându-și corpul.

Te mai uiți la filmuleț?

- Da, imediat.
- Dă-mi telefonul dacă nu te uiți!
- Am zis că mă uit, se îmbufnă Rozi, lucrând cu degetul pe ecranul telefonului. Pfff!

— Ce-i?

— Iar ți-a scris! Ți-a trimis un link. O melodie.

Alfred se ridică iute și, fără ca Rozi să poată riposta, îi luă telefonul dintre degete.

— Stai! strigă fata, repezindu-se la el.

Alfred fugi prin mansardă, urcă scările în spirală și se ascunse în spatele patului. Rozi îl urmări, oprindu-se de partea cealaltă.

- Dă-mi să mă uit la filmuleț, se rugă ea.
- Nu ți-l mai dau. Hai să facem kata!
- Nu facem până nu îmi dai telefonul.
- Uită-te pe al tău!
- Ți-am spus că nu am memorie.
- Uită-te pe tabletă. Îți trimit filmulețul.
- Ești rău! Nu mai vorbesc cu tine, se bosumflă

Rozi.

— Bine, acceptă Alfred, rămânând pregătit să fugă dacă Rozi s-ar fi repezit după el.

- Ieși cu Monica? îl interogă ea pe neașteptate.
- Nu știu, răspunse Alfred. Ea vine cu prietenele ei. Mă simt cam singur. Tu nu vrei să ieși?
- Am treabă. Ia-i pe Darius și pe Victor.
- Tu ce treabă ai? o întrebă Alfred.
- Nu-ți spun pentru că ești rău.
- Bine!

Deodată, Rozi se întoarse, coborî scările și se apropie de mochetă. Se așază în poziție de meditație și închise ochii. Alfred veni și el, dar rămase în picioare, gata să o ia la fugă. Văzând că Rozi nu face nicio mișcare, se duse și lăsă telefonul pe o pernă. Rozi deschise ochii și îi urmări mișcările.

— În fine! capitulă ea. Hai că nu-ți fac nimic.

— Nu te cred, zise Alfred, păstrând o anumită distanță între ei.

Drept răspuns, Rozi se ridică în picioare, salută și se pregăti pentru antrenament. Alfred se liniști și el, intră pe mochetă, salută și i se alătură în poziție.

— Pinan Sono Ichi! anunță Rozi, foarte serioasă.

Încrucșară amândoi brațele, cu pumnii strânși, până în zona urechilor, apoi le coborâră, depărtându-le. Începură să se miște în tandem, făcând pași largi și executând diverse lovituri cu brațele.

CAPITOLUL 3

Victor se așezase pe bordura unui strat cu flori și desena în caietul lui de schițe. Alor lui le intrase în cap să îl facă arhitect, profitând de relațiile unei rude îndepărtate. Băiatul nu se împotrivise, dându-și seama că îi plăcea foarte mult să deseneze. Picioarele i se alungiseră, iar fața urmase aceeași pornire, păstrând pistruii împrăștiați în mod uniform pe ambii obraji. De asemenea, purta părul diferit, într-o frizură uniformă, cu bretonul arcuit deasupra frunții. Pe umărul drept avea un papagal gri cu coada roșie, care urmărea ceea ce făcea el. De sub creionul lui Victor se contura capul unui câine. Ca modele, îi avea pe Cezar, Cruela și Oz, care ședea în fața lui Darius, cu ochii ațintiți la el, așteptându-i comenzile. Se aflau în curtea casei în care se mutase Darius cu tatăl său. Fusese o surpriză neașteptată. Cei trei câini aveau cuști încăpătoare aflate la adăpost, iar curtea era spațioasă, acoperită cu gazon foarte bine întreținut. Aproape de gardul exterior se aflau un cireș și un măr tomnatic. Mai multe fructe verzi-gălbui se zăreau printre crengile mărilor.

— Cru, ai răbdare! șopti Darius.

Cățeaua din mijloc se foia, vrând să pornească din loc, dar băiatul o fixa cu ochii și ridica palma pentru a o liniști.

— Cruu! Răbdare! Răbdare! se auzi vocea papagalului.

— Roco! Șșșt! îl atenționează Victor.

— Roco! Șșt! Roco! Roco! repetă papagalul.

Victor ridică umărul, dezzechilibrându-l. Roco își desfăcu aripile pentru a se redresa, strigând:

— Roco! Au! Au!

— Atinge-l pe cioc! îl sfătui Darius.

Victor făcu întocmai, iar papagalul înghiți în sec, plecând puțin capul, dar nu mai scoase niciun sunet.

— Cred că sunt pregătiți, anunță Darius. Poți să vii.

— Bine, stai așa că mai am puțin, spuse Victor. După ce îngroșă marginea urechii capului de câine pe care îl desenase, începu să hașureze fundalul, frecând mina creionului pe diagonala foii. Când termină, se ridică, lăsă caietul și creionul pe o masă, apoi luă papagalul pe mână și îl așeză pe marginea coliviei agățate de un suport fixat în zidul casei. Se duse la Darius.

— Bine. Dă-mi telefonul! Stai să deschid camera... Gata. Poți să începi.

Se dădu câțiva pași în spate, pregătit să filmeze. Darius respiră adânc, apoi îi făcu semn din cap că poate porni. Întoarse privirea spre cei trei câini, care îl urmăreau cu foarte mare atenție. Băgă mâna în buzunar și scoase un cartonaș albastru, pe care îl ridică la nivelul feței. Cum îl văzură, câinii porniră în linie, trecând pe lângă el. Cezar și Oz apucară cu dinții o coadă de mătură. Cruela sări peste ea, se lăsă pe burtă, până când bățul ajunsese în fața ei, apoi sări din nou. Repetară